

falder sammen med den Ordning, der har været gældende i Danmark under Restriktionsperioden, næsten i alle sine Enkeltheder falder sammen med den Ordning, som den danske Regering nu foreslaar at afskaffe.

Hvis man ser paa den Begrundelse, hvormed Finansminister Thorson fremsætter dette Forslag, er den i Hovedsagen følgende: Det stærke Øl frembyder en saadan Risiko for Ædruelighedsforholdenes Udvikling, at det ikke er tilraadeligt at frigive Produktionen her i Landet uden videre. Hvis der skulde være Tale om at tillade Produktionen af stærkt Øl, maatte man gaa en af to Veje: enten maatte man lægge det ind under det bratske System, som man har i Sverige, og i saa Tilfælde maatte man, siger Finansministeren i sin Forelæggelsestale, søge at ordne Sagen ved en saa gennemgribende Rationering, at man sikrede sig, at Øllet ikke regelmæssigt gaar ind i Forbruget som Maaltids- eller Forfriskningsdrik, eller ogsaa maatte man gaa til en saa høj Beskatning, at man sikrede sig, at kun et ringe Antal Personer vilde faa Raad til et nævneværdigt Forbrug af stærkt Øl. Finansministeren kommer imidlertid til det Resultat, at ingen af de to Veje er tilraadelig. Han anser det for uhensigtsmæssigt, til Gunst for en lille Kreds af Personer, som er dem, der vilde faa Raad til at drikke Øllet, naar man beskattede det saa højt, som det maatte gøres, for at Ædruelighedsvirkningerne ikke skulde blive uheldige, at frigive Produktionen af stærkt Øl.

Det forekommer mig, at det er overordentlig interessante Oplysninger, der derigennem er tilgaaet Udvalget, og det har naturligvis ganske særlig interesseret mig, at de Betragtninger, som saaledes er gjort gældende af den svenske Regering, i alt væsentligt svarer til dem, jeg her i Salen gjorde gældende i Mandags. Og de Betragtninger, der saaledes er fremsat af den svenske Regering, er Betragtninger, bag hvilke der ligger en meget indgaaende Undersøgelse af hele dette Spørgsmaal i Sverige. Der ligger bag det Standpunkt, den svenske Regering saaledes har indtaget, ikke mindre end to Kommissionsbetænkninger, der har gjort hele dette Spørgsmaal til Genstand for indgaaende Behandling, nemlig en Kommissionsbetænkning af 1921 og en Kommissionsbetænkning af 1922. Begge Kommissionerne mener, at det vilde være utilraadeligt at tillade, at man nu igen gik over til Produktion af det stærke Øl, og naar begge Kommissionsbetænkninger fraraader at gaa over

til Produktionen af det stærke Øl, saa er det ud fra den Betragtning, at hvis man gør dette, vil Følgen blive, at det stærke Øl i stor Udstrækning vil fortrænge det lette Øl som Maaltids- og Forfriskningsdrik, og hvis det sker, vil Følgen blive et øget Alkoholforbrug og Forøgelse af de sociale Ulykkesfølger, som et øget Alkoholforbrug medfører. Og hvis man vil søge at dæmme op imod noget saadant ved en højere Skat, vil den, hvis den ikke bliver saa stor, at den kommer til at virke prohibitivt, bevirke, at det svenske Folks Udgifter til Alkoholforbrug yderligere vil øges, og derfor indstiller de to Kommissionsbetænkninger, at man ikke i Sverige mere skal tillade, at der produceres stærkt Øl undtagen til Eksport eller til de Formaal, som jeg nævnte, og som er nævnt i Finansministerens Forslag.

Den Fremgangsmaade, der saaledes er valgt i Sverige, er den, den danske Regering efter min Opfattelse skulde have valgt. Den danske Regering burde efter min Opfattelse, saaledes som jeg ogsaa ved flere Lejligheder har givet den Udtryk her i Tinget, have sørget for, at vi havde faaet en indgaaende Undersøgelse af hele dette Spørgsmaal, inden vi tog Stilling til denne Sag. I Sverige, hvor ogsaa Ordningen har været indført væsentligst af ernæringspolitiske Hensyn, er der ingen betydende Kredse, der har villet bestride, at det afgørende er, om ikke Ordningens fortsatte Opretholdelse er begrundet i sociale Hensyn, der vedblivende er til Stede, altsaa ganske de samme Betragtninger, som jeg har gjort gældende med Hensyn til dette Spørgsmaals Løsning her i Tinget. Og den danske Regering har ikke savnet Opfordring til at gaa en lignende Vej som den, der er valgt af Sveriges Regering. Ædruelighedskommissionen har den 8. Juni i Fjor i Svar paa en Henvendelse skrevet til Indenrigsministeriet nogle Linier, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil citere: „Under Hensyn til den Betydning, det har for Sagens videre Fremme, at den, forinden Afgørelsen træffes, foreligger tilstrækkeligt udredt, noget, som netop henhører til de Opgaver, til hvis Løsning Kommissionen er nedsat, mener man at turde forudsætte, at ogsaa Lovgivningsmagten ønsker den Støtte for sit Arbejde, som Kommissionens Betænkning vil kunne afgive, og at den derfor vil afvente denne, inden endelig Beslutning træffes i Sagen.“ Og for at der ingen Misforstaaelse skulde foreligge, skriver Ædruelighedskommissionen igen den 9.